

'Hang on' door Stokertje

We lagen afgemeerd aan de kade op een smoezelige stille plek van de Royal Navy marinebasis in Rosyth, recht tegenover Edinburgh aan de Firth of Forth.

Ik was zestien jaar en dit was mijn eerste reis bij de marine en eerste buitenlandse haven.

Ik hoopte dat niet al mijn toekomstige havens zo somber en zwart waren als dit Rosyth.

Daar, op die donkere kade, heb ik mijn eerste Engelse taalles gehad hoewel ik dat toen niet door had.

Op de steiger stond de rode telefooncel en ik kreeg het idee na weken op varen om mijn ouders in Mokum wat van mij te laten horen en besloot ze te bellen. Ik nam de hoorn op en vroeg een 'collect call' gesprek aan. Dat hadden mijn maten aan boord mij geleerd. Dan hoefde ik niet zelf te betalen maar degene die jij opbelt.

Dus geen hap uit mijn 'katje'.

In die tijd kende ik helemaal geen woord Engels dus was goede raad van mijn maten duur. 'Number' hoorde ik de telefoniste van de basis zeggen en dat begreep ik, ik noemde de nummers in het Engels, wat ik uit mijn hoofd had geleerd waarop de dame aan de andere kant zei 'hang on' en..... ik hing de hoorn op de haak. Heng on is toch hang op? Ik werd maar niet teruggebeld en probeerde het nog een keer en weer zei de dame 'hang on' en weer hing ik op. Dat gebeurde vier keer waarop ik de moed

opgaf en terug aan boord ging. Ik zou Mokum wel een kaartje sturen uit de volgende haven.

Elke keer als we in Rosyth afmeerden zag ik die rode telefooncel en moest ik er weer aan denken en grinniken. 'Hang on', en hang ik nooit meer op.